

Arrest

nr. 320 628 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 5 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn, van Pashtounse afkomst en soennitisch moslim te zijn.

U heeft uw volledige leven in het dorp Shalatek, district Mihtarlam, provincie Laghman gewoond samen met uw ouders, uw broer, zijn gezin, uw vrouw en uw twee kinderen. Uw oudere zus is getrouwd en woont bij haar man. Uw vrouw en kinderen wonen momenteel bij uw schoonvader in Kabul. U bent tot de derde graad naar school geweest en heeft vervolgens Koran-lessen in de moskee gevolgd. U verdiende de kost door te werken in de winkel van uw vader.

Uw vader was een welvarend en prominent man in uw dorp die frequent omging met de lokale elites (maliks, imams, checkpoint-commandanten). Ooit verdachten de dorpsbewoners de lokale imam van sympathieën voor de taliban te hebben. Uw vader heeft er toen voor gezorgd dat deze persoon door de overheid werd opgepakt. Uw vader vertoefde vaak met de lokale checkpointcommandant Shao Mart in de winkel waar u werkte.

Eén tot anderhalf jaar voor de val van de overheid heeft u een discussie met een jongen genaamd [M.] gehad tijdens een cricketspel. U zei toen dat hij op zijn woorden moest letten omdat er anders met hem hetzelfde zou gebeuren als met de imam die uw vader heeft laten oppakken. De oom van [M.] is de nieuwe malik van uw dorp. U vreest dat deze mensen nu ook zouden denken dat u werkte met de voormalige overheid en dat u de macht had om mensen te laten oppakken.

Ongeveer vijf maanden na de val van de regering zijn de taliban bij u thuis binnengevallen en hebben ze uw oudere broer en vader gevangengenomen, u was toen bij uw schoonvader. De taliban zeiden dat uw vader voor de voormalige overheid spioneerde. Sindsdien heeft u niets meer van uw vader en broer vernomen.

Toen u nadien wat spullen bij u thuis ging halen, stonden de taliban ongeveer tien minuten later aan uw deur. U heeft hen via de bergen kunnen ontlopen, maar ze vroegen aan uw neef [I.] waar u was en sloegen hem toen hij niet antwoordde. Uw moeder is nadien van uw ene maternale oom naar de andere verhuisd. Uw moeder is uiteindelijk naar Pakistan verhuisd, waar ze even in de gevangenis zat gezien ze geen documenten had. Uw maternale oom kreeg haar vrij, maar u weet niet waar uw moeder momenteel is.

U vertrok voor de eerste keer uit Afghanistan in de week na de arrestatie van uw vader en broer. U verbleef toen drie à vier maanden in Iran vooraleer u naar Afghanistan werd teruggestuurd. Ongeveer een maand later vertrok u opnieuw naar Iran. Na een reis van ongeveer drie à vier maanden doorheen Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk bent u op 11 november 2022 in België toegekomen en heeft u op 16 november 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Uw neef [I.] werd ongeveer zes maanden geleden, op de eerste dag van Eid Ul-Fitr (Suikerfeest), door de taliban vermoord. U weet niet waarom hij naar jullie winkel ging, maar de taliban hebben hem toen gestopt en de volgende dag is uw familie zijn lichaam gaan vragen bij de taliban.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van toegeschreven spionage aan u en uw vader.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara en vijf foto's van uw overleden neef [I.] voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van de toegeschreven spionage aan u en uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 31/10/2023, hierna CGVS, p.9-10).

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat er meerdere cruciale verschillen zijn tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het onderhoud op het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat uw vader een spion voor de voormalige overheid was en dat hij vele talibs verraden had (CGVS-vragenlijst, p.2, p.3). Wanneer u tijdens uw onderhoud op het CGVS echter uitdrukkelijk gevraagd wordt of uw vader feitelijk een spion was, antwoordt u dat hij dat niet was maar gewoon connecties had met

de voormalige overheid (CGVS, p.10). Verder verklaart u bij de DVZ dat de taliban uw neef [I.] hebben ontvoerd, dat de ouderen toen naar de taliban zijn gegaan om over zijn vrijlating te onderhandelen, dat de taliban toen zeiden dat ze u in ruil wouden gezien uw vader had gezegd dat u de spion was, dat de taliban uw neef vervolgens vermoord hebben en dat ze zijn lichaam aan de oevers van de rivier hebben gegooid (CGVS-vragenlijst, p.3). Bij het CGVS stelt u echter dat uw neef naar uw winkel is gegaan, toen door de taliban werd gearresteerd, jullie niet weten wat hij aan de taliban vertelde of waarom hij werd vermoord, en dat uw familie de volgende dag zijn lichaam moest gaan ophalen bij de taliban (CGVS, p.9, p.14). Dat uw vader u expliciet als een spion aangaf bij de taliban, een nochtans belangrijk en zwaarwichtig element in uw relaas, heeft u vreemd genoeg evenmin op het CGVS aangehaald (CGVS-vragenlijst, p.3). Het afleggen van inconsistente verklaringen doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw houding valt verder op doordat u naar huis terugkeerde na de ontvoering van uw vader en broer door de taliban uit datzelfde huis omdat u nog wat spullen wilde ophalen (CGVS, p.9-10). U erkent dat u na de ontvoering van uw vader en broer in feite bij uw schoonvader in Kabul moest blijven en niet terug naar huis kon (CGVS, p.3-4). Toen uw schoonvader naar jullie huis ging en met de taliban over de ontvoering van uw vader sprak kreeg hij van de taliban als waarschuwing dat hij niet naar uw vader moest vragen want dat hij anders ook door de taliban zou worden meegenomen (CGVS, p.9). Nadien zei uw schoonvader tegen u dat u niet naar huis moest terugkeren, maar u deed het toch en dat om uw gerief te pakken (CGVS, p.9). Volgens uw verklaringen stonden de taliban dan ook weer snel voor de deur en kon u ternauwernood ontsnappen (CGVS, p.9). Deze inschatting had u zelf ook kunnen maken gezien de situatie en waarschuwingen van uw schoonvader. Dat u toch zou terugkeren naar de plek waar uw familieleden niet lang voordien werden ontvoerd om eigenhandig spullen op te halen is bijgevolg niet aannemelijk.

Verder slaagt u er niet in de vervolgingsfeiten van de taliban naar uw familie toe aannemelijk te maken. U stelt dat de taliban ongeveer vijf maanden na de val van de Afghaanse regering naar uw huis zijn gekomen en dat ze toen uw vader en uw broer hebben gearresteerd, u was op dat moment bij uw schoonvader (CGVS, p.9, p.13). U weet niet of uw vader, die omging met de lokale elites en woonde in een dorp waar de taliban actief mensen die met de overheid werkten lastigvielen (CGVS, p.7), in het verleden ooit problemen heeft gehad met de taliban (CGVS, p.12). U stelt dat u hem hier nooit naar heeft gevraagd omdat hij altijd druk bezig was met de groenten of met zijn vrienden te bezoeken (CGVS, p.13). Verder kan u over de ontvoering van uw vader en broer bij u thuis enkel vertellen dat de taliban al roepend binnenkwamen, uw vader en broer hebben meegenomen en de deur voor uw moeder blokkeerden (CGVS, p.13). U kan niet vertellen of uw vader en broer al dan niet met de auto zijn meegenomen en weet niet eens of het geld dat in het huis lag door de taliban of door andere dorpsbewoners is meegenomen (CGVS, p.13). U verklaart niets meer te weten dan wat u heeft verteld (CGVS, p.13). U stelt dat u uw moeder niets durfde te vragen gezien ze oud was, veel stress had, ziek was en u niet wou dat ze er te veel over nadacht (CGVS, p.14). De vaststelling dat u, zowel in Afghanistan als eenmaal in veiligheid aangekomen in België, niet meer heeft geïnformeerd bij uw moeder naar de omstandigheden van dergelijke impactvolle gebeurtenis in uw leven en belangrijk element in uw relaas, wijst nochtans op een desinteresse in uw hoofde die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door u beweerde vrees voor vervolging. Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij terdege en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over (de evolutie van) zijn persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u naliet dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Vervolgens is het moeilijk te begrijpen dat de taliban pas vijf à zes maanden na de val van de Afghaanse regering uw familie in het vizier kregen (CGVS, p.13). Het is vreemd dat de taliban enerzijds dermate lang wachten om actie tegen uw familie te ondernemen en jullie maandenlang een normaal leven laten leiden in Afghanistan, maar dat ze anderzijds plots uw vader en broer ontvoeren, uw neef doden en u daarbij ook viseren. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd, kan u geen verklaring geven (CGVS, p.16).

Volledigheidshalve blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) dat personen die vroeger tot de voormalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Uit de aanwezige informatie blijkt evenwel niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de

voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader niet onder vorige voorwaarden valt daar hij enkel connecties had en niet tewerkgesteld was voor de overheid (CGVS, p.10). Uw vader werkte eerder als groenteverkoper (CGVS, p.11). Toen hij te oud werd om te werken sprak hij met mensen om hun problemen op te lossen en met personen die voor de toenmalige overheid werkten omdat hij ze reeds lang kende (CGVS, p.4, p.11, p.12). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die erop zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij dergelijke connecties had, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw vader in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht.

Bovendien beroept u zich tevens op geheel blote beweringen. U heeft immers geen enkel begin van bewijs neergelegd omtrent uw verwantschap met uw vader, de connecties van uw vader, zijn bezigheden, laat staan over de door u aangehaalde problemen. Gezien de jarenlange vriendschap tussen uw vader en de personen die voor de eerdere overheid werkten en zijn bijdragen aan de lokale gemeenschap kan verwacht worden dat u na al die tijd toch iets hierover zou kunnen voorleggen (CGVS, p.11).

Ten slotte vreest u ook in de problemen te komen met de jongeman [M.], wiens paternale oom nu de malik in uw dorp zou zijn (CGVS, p.9, p.10). Er dient hierbij te worden opgemerkt dat dit u zich opnieuw volledig op blote beweringen beroept. Verder blijkt uit uw verklaringen dat deze eenmalige woordenwisseling tijdens een cricketspel één à anderhalf jaar voor de val van de Afghaanse regering heeft plaatsgevonden (CGVS, p.10) en dat u sindsdien niets meer van [M.] heeft gehoord (CGVS, p.15). Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat u vandaag de dag een nood aan internationale bescherming zou hebben louter omwille van deze woordenwisseling met [M.].

Uw houding valt verder op doordat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met uitzondering van de verplichte afname van uw vingerafdrukken in Oostenrijk doch waarna u snel doorreisde (Verklaring DVZ, p.12-14). Als reden haalde u aan dat België een goed land is waar ze zorgen voor de asielzoekers en de asielprocedure snel en gemakkelijk is (Verklaring DVZ, p.13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Wat betreft uw taskara kan gesteld worden dat deze hoogstens uw voorgestelde identiteit kan ondersteunen. Wat betreft de foto's van uw neef kan niet gezegd worden wie de persoon op de foto's werkelijk is, wat zijn relatie ten opzichte van u is en in welke omstandigheden deze persoon is overleden, waardoor er aan deze foto's an sich geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dergelijke documenten kunnen een geloofwaardig relaas hoogstens ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerdere vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger

louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”*, *“UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023”*, *“EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024”* en de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

3. Beoordeling

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van: *“artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de artikelen 48/5 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden werden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

De opgeworpen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dat naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verwijst.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest te worden gedood bij terugkeer naar Afghanistan omwille van spionage voor de voormalige Afghaanse overheid die aan zijn vader wordt toegeschreven door de taliban, met een negatieve impact op verzoeker.

Verzoekers vader was een welvarend en prominent man die connecties had met personen werkzaam voor de voormalige Afghaanse overheid. Zo zat hij regelmatig samen met bevriende checkpoint-commandant S.M. in de winkel waar verzoeker werkte, sprak hij regelmatig met maliks en met H.M. die in het parlement werkte. Hij fungeerde als brugfiguur tussen de bevolking en machtige mensen en woonde samen met S.M. bijeenkomsten bij om problemen op te lossen. Zo organiseerde zijn vader een bijeenkomst omdat de mensen dachten dat de lokale imam een spion was voor de taliban. Hij heeft er toen voor gezorgd dat deze persoon door de overheid werd opgepakt. Ongeveer vijf maanden na hun machtsovername vielen de taliban verzoekers huis binnen. Verzoeker was op dat moment in Kabul bij zijn schoonvader. Verzoekers vader en oudere broer werden gevangengenomen en het huis werd doorzocht. De taliban beschuldigden zijn vader ervan voor de voormalige Afghaanse overheid te spioneren. Verzoeker heeft geen nieuws meer van zijn vader en broer. Toen verzoekers schoonvader naar het huis ging sprak hij met de taliban en vroeg hij hen waarom zij verzoekers vader ontvoerden. De taliban antwoordden dat verzoekers vader werkte voor de voormalige overheid en dat als zijn schoonvader nogmaals naar hem zou vragen hij ook zou worden meegenomen. Tegen het advies van zijn schoonvader in ging verzoeker later spullen ophalen in zijn huis. Tien minuten later stonden de taliban aan de deur. Verzoeker slaagde erin hen te ontlopen. Verzoekers neef I. werd ongeveer zes maanden voor het persoonlijk onderhoud bij het CG vermoord door de taliban. Hij werd door de taliban opgepakt toen hij verzoekers winkel opende om hem te verkopen.

Ook had verzoeker één tot anderhalf jaar voor de val van de voormalige Afghaanse overheid een discussie met een jongen genaamd M. tijdens een cricketspel. Verzoeker zei toen dat hij op zijn woorden moest letten omdat er anders met hem hetzelfde zou gebeuren als met de imam die zijn vader heeft laten oppakken. De oom van M. is de nieuwe malik van verzoekers dorp. Verzoeker vreest dat zij nu ook zullen denken dat hij samenwerkte met de voormalige overheid en dat hij de macht had om mensen te laten oppakken.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) acht verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk en is van oordeel dat de door hem aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. De structuur van de bestreden beslissing ziet er als volgt uit:

A. Er zijn meerdere cruciale verschillen tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en deze afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CG.

a.1. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat zijn vader als spion voor de voormalige overheid werkte en veel talibs had verraden. Toen hem bij het CG uitdrukkelijk werd gevraagd of zijn vader feitelijk een spion was, antwoordde verzoeker dat dit niet het geval was, maar dat deze gewoon connecties had met de voormalige overheid.

a.2. Bij de DVZ verklaarde verzoeker dat de taliban zijn neef I. hadden ontvoerd, dat toen ouderen naar de taliban gingen om over de vrijlating van I. te onderhandelen de taliban zeiden dat ze verzoeker in ruil wilden omdat zijn vader hen had gezegd dat verzoeker een spion was, dat de taliban vervolgens verzoekers neef vermoordden en zijn lichaam aan de oevers van de rivier gooiden. Bij het CG verklaarde verzoeker dan weer dat toen zijn neef I. naar verzoekers winkel ging, hij door de taliban is gearresteerd en vermoord, dat verzoekers familie niet weet wat hij aan de taliban vertelde of waarom hij werd vermoord en dat zij de volgende dag het lichaam moesten gaan halen bij de taliban.

B. Verzoekers houding valt op omdat hij terug naar huis keerde na de ontvoering van zijn vader en broer uit datzelfde huis om spullen op te halen. Toen verzoekers schoonvader naar verzoekers huis ging en met de taliban over de ontvoering van verzoekers vader sprak, werd hij gewaarschuwd niet naar verzoekers vader te vragen, anders zou hij ook door de taliban worden meegenomen. Nadien zei zijn schoonvader tegen verzoeker niet terug te keren naar huis, maar verzoeker deed dit toch en dit om zijn spullen te pakken. Volgens verzoekers verklaringen stonden de taliban dan ook snel weer voor de deur en kon hij ternauwernood ontsnappen. Gezien de situatie en waarschuwing van zijn schoonvader had verzoeker ook zelf deze inschatting kunnen maken. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat verzoeker zou terugkeren naar de plek waar zijn familieleden niet lang voordien werden ontvoerd om eigenhandig spullen op te halen.

C. Verzoeker slaagt er niet in de vervolgingsfeiten van de taliban tegenover zijn familie aannemelijk te maken.

c.1. Verzoeker weet niet of zijn vader, die omging met lokale elites en woonde in een dorp waar de taliban actief mensen lastigvielen die met de overheid werkten, in het verleden ooit problemen had met de taliban.

c.2. Verzoeker weet niet of zijn vader en broer toen ze werden ontvoerd al dan niet met de auto werden meegenomen en hij weet ook niet of het geld dat thuis lag door de taliban of andere dorpsbewoners is meegenomen. Verzoeker verklaart dat hij zijn moeder niets durfde te vragen omdat ze oud was, veel stress had, ziek was en hij niet wou dat ze er te veel over nadacht. Dat verzoeker noch in Afghanistan noch in het

Westen informeerde naar de omstandigheden van een dergelijke impactvolle gebeurtenis in zijn leven en belangrijk element van zijn relaas bij zijn moeder, wijst op desinteresse in zijn hoofd die niet valt te rijmen met zijn beweerde vrees voor vervolging.

c.3. Het is moeilijk te begrijpen dat de taliban pas 5 of 6 maanden na de val verzoekers familie in het vizier kregen

D. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er in het algemeen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheids-medewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader niet onder voormelde voorwaarden valt daar hij enkel connecties had en niet was tewerkgesteld door de overheid. Hij werkte eerder als groenteverkoper. Toen hij te oud werd om te werken sprak hij met mensen om hun problemen op te lossen en met personen die voor de toenmalige overheid werkten omdat hij ze reeds lang kende. Verzoeker haalt aldus geen elementen aan die erop zouden wijzen dat zijn vader, louter omdat hij dergelijke connecties had, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van verzoekers vader in het algemeen worden vervolgd, kan aan de problemen die hij zou kennen of hebben gekend slechts weinig geloof worden gehecht.

E. Verzoeker legt geen enkel begin van bewijs voor omtrent zijn verwantschap met zijn vader, de connecties van zijn vader, zijn bezigheden of over de door hem aangehaalde problemen. Gezien de jarenlange vriendschap tussen zijn vader en de personen die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten en zijn bijdragen aan de lokale gemeenschap kan worden verwacht dat verzoeker na al die tijd hierover toch iets zou kunnen voorleggen.

F. Voor wat betreft verzoekers vrees in de problemen te komen met M., wiens paternale oom nu de malik van het dorp zou zijn, dient te worden opgemerkt dat het een blote bewering betreft. De eenmalige woordenwisseling van verzoeker met M. vond bovendien één à anderhalf jaar voor de val plaats en sindsdien heeft verzoeker niets meer van hem gehoord. Het is daarom niet aannemelijk dat verzoeker nu nog een nood aan bescherming zou hebben louter omwille van deze woordenwisseling met M.

G. Verzoeker heeft geen asiel gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat hij dit naliert in de landen die hij passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en de ingeroepen vrees voor vervolging

H. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voormelde beoordeling niet wijzigen. Wat betreft verzoekers taskara kan worden gesteld dat deze hoogstens zijn identiteit kan ondersteunen. Wat betreft de foto's van zijn neef kan niet worden gezegd wie de persoon op de foto's werkelijk is, wat zijn relatie ten opzichte van verzoeker is en in welke omstandigheden deze persoon is overleden waardoor er aan deze foto's an sich geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

Voor wat betreft motief A. verwijt verzoeker het CG hem tijdens het gehoor niet te hebben geconfronteerd met *“de meeste”* van de door het CG vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers interview bij de DVZ en het gehoor bij het CG. De Raad merkt in dit verband op dat in het gehoorverslag van het CG kan worden gelezen dat aan verzoeker in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden zoals weergegeven in de motieven a.1 en a.2 werd gevraagd, *“Was uw vader feitelijk een spion voor de voormalige overheid?”* (gehoorverslag CG, p. 10) en later *“Ik zag in uw dossier van DVZ dat u zijn lichaam aan de oever heeft gevonden, vanwaar het verschil in uw verklaringen?”* (gehoorverslag CG, p. 15). Aldus kreeg verzoeker wel degelijk de kans voormelde tegenstrijdigheden uit te klaren. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd hij dus wel degelijk geconfronteerd met een *“verschil in zijn verklaringen”*, ook voor wat betreft de vindplaats van het lichaam van zijn neef I. Dat hij niet ter plaatse was kan verzoekers tegenstrijdige verklaringen hierover niet verklaren noch zijn betoog dat de taliban zijn familie vertelden dat het lichaam van zijn neef in de rivier lag. Voorts laat verzoeker na te duiden welke vragen hij nog verwachtte over de dood van zijn neef of over de vragen die in verband daarmee aan de taliban zouden zijn gesteld en welke informatie hij hierover nog had kunnen delen.

Verder heeft verzoeker de mogelijkheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden, waarvan hij in het verzoekschrift gebruik heeft gemaakt maar

waarmee hij in casu niet overtuigt, zoals hierboven blijkt en verder zal blijken. De Raad merkt hierbij ook nog op dat verzoeker – die conform de verklaringen van zijn raadvrouw via het opvangcentrum werd verwittigd van de datum van de terechtzitting, maar waarbij dit centrum niet kon bevestigen of deze informatie hem heeft bereikt en er geen info voorligt waaruit blijkt dat hij het opvangcentrum heeft verlaten – niet persoonlijk aanwezig was op de terechtzitting en dus niet verder kon worden bevraagd over de betrokken tegenstrijdigheden.

Verzoeker citeert uitgebreid uit het gehoorverslag van het CG en stelt dat hij aan het CG *“oprecht”* uitlegde dat de taliban dachten dat zijn vader een spion was vanwege zijn connecties. Daarom is het volgens verzoeker aannemelijk dat de taliban zijn vader als een spion beschouwden. Het CG vermag verklaringen van verzoeker bij de DVZ te vergelijken met deze afgelegd bij het CG. Zo stelde het CG vast dat verzoeker bij de DVZ, in tegenstelling tot zijn verklaringen bij het CG, uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader als spion voor de voormalige overheid werkte en veel talibs had verraden. In de op de DVZ ingevulde CG-vragenlijst van 28 juni 2023 kan, ook al verklaarde verzoeker dat het geen officiële functie was, immers worden gelezen: *“Mijn vader was een spion bij de overheid (...) In het begin wist ik niet dat mijn vader een spion was en dat hij veel leden van de taliban verraden had.”* Op de vraag van het CG, *“Was uw vader feitelijk een spion voor de voormalige overheid?”* antwoordde verzoeker: *“Neen. hij had gewoon connecties met de voormalige overheid. Hij zat met mensen met hoge rangen, hij ging naar hun huizen. Er waren daar Maliks, mensen met goede rangen. Ze spraken met elkaar. Mensen konden mijn vader niets doen, maar nu dat de taliban de macht heeft overgenomen zijn de problemen gestart.”* (CG, gehoorverslag p.10). Verzoeker kan toch niet ontkennen dat er een verschil is tussen zijn verklaringen enerzijds dat zijn vader een feitelijke spion was en *“veel leden van de taliban verraden had”* en anderzijds, *“hij had gewoon connecties met de voormalige overheid”*. Verzoeker geeft een andere invulling aan wat zijn vader precies deed, wat hij ook in het verzoekschrift lijkt te doen waar wordt ontwikkeld dat zijn vader *“een invloedrijke aanhanger van de regering in zijn dorp was”*, hij had *“connecties en sympathie voor lokale verkozenen”*, hij werd vaak gezien met *“andere commandanten in het dorp”*, hij fungeerde *“als brug tussen de dorpingen en de lokale raadsleden”* en *“Hij loste problemen op in het dorp”*.

Verzoekers overtuiging dat zijn verklaringen bij het CG *“voldoende overtuigend”* waren en zijn a posteriori verklaringen vormen geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over de activiteiten van zijn vader, wat toch een cruciaal element is van zijn asielrelaas. Dat hij nooit *“had willen verklaren”* dat zijn vader *“effectief”* een spion was voor de voormalige Afghaanse overheid en dat er sprake is van een misverstand langs de kant van de *“agent en de tolk bij de vreemdelingendienst”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de CG-vragenlijst van 28 juni 2023 blijkt dat verzoeker tijdens het invullen ervan op de DVZ, waar een eerste interview plaatsgreep, werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is, dat hij de ingevulde CG-vragenlijst die hem in het Pashtou werd voorgelezen zonder voorbehoud heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat in het verslag werd opgenomen geacht overeen te stemmen met verzoekers verklaringen. Bovendien antwoordde verzoeker dat dit interview *“goed”* was verlopen en dat hij de tolk goed had begrepen toen hem bij aanvang van het gehoor bij het CG werd gevraagd naar het verloop van dit interview (gehoorverslag CG, p. 2-3). Hij liet als enige opmerking noteren dat ze in de vragenlijst schreven dat *“ik zei dat die persoon mijn broer was, maar hij was mijn neef”* (gehoorverslag CG, p. 3). De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het interviewverslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CG de kans kreeg om de eventuele gebreken tijdens het interview of in de vragenlijst aan te kaarten. Indien het interview bij de DVZ niet naar behoren zou zijn verlopen of indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ niet volledig zou zijn geweest of nog andere fouten zou bevatten, dan kan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet. Het is bijgevolg niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing plots te stellen dat er sprake is van *“een misverstand”* langs de kant van de *“agent en de tolk”* van de DVZ.

Voor wat betreft verzoekers opmerking dat hij zijn opleidingsprofiel *“slecht”* is, stelt de Raad vast dat hij tijdens het gehoor bij het CG verklaarde tot de derde graad naar school te zijn geweest waarin hij vier jaar heeft gezeten (gehoorverslag CG, p. 4). Echter, dat verzoeker mogelijk een minder goede student was, vormt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden die raken aan elementaire gegevens die de kern uitmaken van zijn asielrelaas, waarvan kan worden verwacht dat hij er consistente en coherente verklaringen over aflegt. De Raad stelt vast dat uit verzoekers gehoor niet blijkt dat er ten aanzien van hem onredelijke verwachtingen werden gesteld, gelet op zijn profiel. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CG uitdrukkelijk aangegeven dat hij alle vragen goed heeft begrepen (gehoorverslag CG, p. 17). Noch verzoeker noch zijn raadvrouw die hem bijstond tijdens het gehoor hebben bij het CG opgemerkt dat de gestelde vragen verzoekers profiel te boven gingen toen hen op

het einde van het persoonlijk onderhoud hiertoe de kans werd geboden. Zij hebben dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken.

Voor wat betreft vaststellingen c.1. en c.3: deze kan verzoeker niet onderuit halen door simpelweg te stellen dat zijn vader het erg druk had met de velden en dat hij geen vragen stelde omdat zijn vader geen bezorgdheid uitte, te meer omdat verzoeker zelf verklaarde in een dorp te wonen waar mensen die met de overheid werkten actief werden lastiggevalen door de taliban. De Raad leest in dit verband in het gehoorverslag dat verzoeker verklaarde dat de taliban in zijn dorp 's nachts actief was en dat *“Als ze iemand met de overheid zagen spreken zouden ze komen en die persoon vragen stellen.”*; *“[...] we wisten niet waar ze waren maar er waren leden van de taliban aanwezig en die kregen informatie en daarom ondervroegen ze mensen.”* en *“[...] Maar er was geen autoriteit van de vorige overheid. Medewerkers van de vorige overheid wouden daar niet blijven. Ze woonden in plaatsen waar ze veilig waren.”* (gehoorverslag CG, p. 7). Verzoekers uitleg dat zijn vader voorzichtig was om niet naar plaatsen te gaan waar de taliban waren strookt niet met voormelde veiligheidssituatie die hij van zijn dorp schetste – waar de taliban 's nachts aanwezig waren en medewerkers van de voormalige overheid niet wilden blijven – en het door verzoeker van zijn vader geschetste profiel waaruit blijkt dat deze openlijk contacten onderhield met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid.

Voor wat betreft vaststelling c.2: door te herhalen dat hij alles vertelde wat hij weet over de ontvoering van zijn vader en broer, dat hij op dat moment niet ter plaatse was en dat hij zijn moeder hierover niet wil bevragen omdat zij is getraumatiseerd door de gebeurtenis en oud en ziek is, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling van het CG dat het feit dat hij zich niet meer heeft geïnformeerd bij zijn moeder naar de omstandigheden van een dergelijke impactvolle gebeurtenis in zijn leven en belangrijk element van zijn relaas, wijst op desinteresse in zijn hoofd die niet valt te rijmen met zijn beweerde vrees voor vervolging.

Voor wat betreft de motief D: met zijn betoog dat zijn verklaringen over het profiel van zijn vader – hij werd als een spion beschouwd en is om die reden ontvoerd – voldoende overtuigend waren, weerlegt verzoeker de vaststelling niet van het CG dat verzoekers vader niet voldoet aan het profiel van ex-overheids-medewerker die te maken kan krijgen met vergeldingen, aangezien hij enkel connecties had met en niet was tewerkgesteld voor de voormalige Afghaanse overheid. Ook verzoeker bevestigt dat zijn vader geen officiële functie bekleedde bij de voormalige Afghaanse overheid. Voorts worden ook de volgende vaststellingen van het CG niet onderuit gehaald: *“Uw vader werkte eerder als groenteverkoper (CGVS, p.11). Toen hij te oud werd om te werken sprak hij met mensen om hun problemen op te lossen en met personen die voor de toenmalige overheid werkten omdat hij ze reeds lang kende (CGVS, p.4, p.11, p.12). Uzelf haalt aldus geen elementen aan die erop zouden wijzen dat uw vader, louter omdat hij dergelijke connecties had, zou worden vervolgd. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van uw vader in het algemeen vervolgd worden, kan aan de problemen die hij zou kennen of gekend heeft slechts weinig geloof worden gehecht.”*

Voor wat betreft motief E., wijst verzoeker erop dat het normaal is dat hij in dit verband geen documenten kan voorleggen aangezien zijn vader geen officiële functie bekleedde binnen de voormalige Afghaanse regering. Echter stelt de Raad vast dat verzoeker helemaal niets voorlegde aangaande zijn vader, zelfs niet een foto, laat staan een begin van bewijs van verwantschap met een man met invloedrijke connecties in zijn dorp. Dat verzoekers vader veel gronden en geld had, vormt geen aanvaardbare uitleg hiervoor. Dit wordt trouwens ook door geen enkel begin van bewijs ondersteund.

De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de motieven B., F., G. en H. waardoor deze overeind blijven.

De Raad neemt akte van verzoekers verklaringen dat hij een goed leven had in Afghanistan, dat zijn familie welvarend was, dat hij akkers had en getrouwd is met twee kinderen en dus geen reden had om Afghanistan te verlaten. Hiermee slaagt hij er echter niet in de besproken vaststellingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen of aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging koestert bij terugkeer.

De conclusie van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas blijft bijgevolg overeind.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zijn land drie jaar geleden heeft verlaten, dat hij in België werkt, is geïntegreerd en dat hij Frans leert. Verzoeker vervolgt dat hij geenszins de waarden van de taliban deelt, dat hij wil dat zijn vrouw kan werken en zijn kinderen naar school gaan. Hij stelt dat hij niet is aangepast aan de Afghaanse samenleving. Hij wijst op het feit dat zijn vader wordt gezien als anti-taliban omdat hij een invloedrijk figuur was in het dorp die de plaatselijke verkozenen kende en de dorpelingen hielp. Verzoeker besluit dat, gelet op voormelde factoren cumulatief beoordeeld, hij het profiel van *“een verwesterd persoon”* heeft en bijgevolg het risico loopt te worden vervolgd. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van 23 maart 2023 met nummer 286 560.

Verzoekers betoog dat hij in België werkt, is geïntegreerd en Frans leert wordt op geen enkele wijze onderbouwd met enig document. Dit kan eveneens worden gezegd over zijn verklaringen dat hij niet de waarden van de taliban deelt en dat hij niet is aangepast aan de Afghaanse samenleving. Dit zijn losstaande beweringen die elke persoonlijke invulling en concretisering missen. Uit het feit dat verzoeker wil dat zijn vrouw werkt en zijn kinderen naar school gaan kan niet worden geconcludeerd dat hij zal worden gepercipieerd als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen. Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker Afghanistan definitief heeft verlaten ongeveer een half jaar na de machtsovername door de taliban, die plaatsvond in augustus 2021. Gelet op het feit dat hij bij de DVZ verklaarde te zijn geboren op 21 maart 1994, heeft verzoeker tot de leeftijd van 27 jaar in Afghanistan verbleven. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker gevormd was naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker verklaarde in november 2022 in België te zijn toegekomen; hij verblijft hier aldus afgerond twee jaar in plaats van drie jaar zoals gesteld in het verzoekschrift. Door deze korte tijdspanne kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Zo heeft hij een vrouw met wie hij contact heeft in Afghanistan en twee kinderen. Verzoeker verklaarde om de 2 of 3 maanden

contact te hebben met zijn vrouw via haar vader (gehoorverslag CG, p. 6). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoeker niet persoonlijk aanwezig was op de zitting en dus niet kon worden bevraagd over de aangevoerde verwestering.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviséerd. Verzoekers algemeen citaat uit een arrest van de Raad van 23 maart 2023 met nummer 286 560 waaruit blijkt dat personen die als verwesterd worden gepercipieerd een risico lopen om te worden vervolgd door de taliban kan dan ook geen soelaas bieden. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn vader een invloedrijk figuur was die wordt gezien als anti-taliban stipt de Raad nog aan dat uit punt 3.1.1. is gebleken dat verzoekers asielrelaas en de problemen die hij vreest met de taliban omwille van het profiel van zijn vader niet geloofwaardig zijn. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij om deze reden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Kan evenmin tot een ander oordeel leiden: de overtuiging van verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting dat de aanvullende nota van verweerder op inhoudelijk vlak identiek hetzelfde blijft ondanks het feit dat de situatie volgens de “EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024” en de EUAA “Afghanistan - Country Focus” van november 2024 evolueert en waarbij zij volgende drie punten aanstipt:

1) De taliban doen aan monitoring van sociale media en hebben geleerd hoe gsm's uit te lezen. Sociale media gebruikt door Afghanen in het buitenland, contacten via whatsapp en skype met familieleden in Afghanistan worden gemonitord. Daarom durven mensen in Afghanistan die communiceren met mensen in het buitenland niet anders dan zeggen dan alles goed gaat. De manier waarop de taliban de zaken opvolgen mag niet worden onderschat.

2) De invulling van verwestering is niet enkel de door verweerder beoogde “*verinnerlijking van verwestering*” maar is ook gepercipieerde verwestering. Zij wijst erop dat een moraliteitswet is gestemd in Afghanistan waarin een serie zaken wordt verboden en waarin wordt gesteld dat gedragingen, zelfs in het buitenland gesteld, strafbaar zijn in Afghanistan. Zij wijst op de “*laatste UNAMA nota*” waarin kan worden gelezen dat ook mannen lijfstraffen krijgen.

3) Het probleem van onderrapportering wordt groter; journalisten en sociale media zwijgen uit angst voor repercussies.

Zij wijst tot slot op de problematiek van landen op de luchthaven waar lijsten liggen waarmee wordt gecontroleerd of mensen toekomen die worden gezocht door de taliban.

De Raad wijst erop dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille hiervan in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. De Raad ziet dan ook geen reden waarom verzoeker op een lijst van de taliban zou voorkomen en zou worden tegengehouden op de luchthaven.

Voorts leest de Raad noch in de bestreden beslissing noch in de aanvullende nota dat het CG een “*verinnerlijking van verwestering*” vereist, wel is er sprake van “*de perceptie verwesterd te zijn*” en “*toegeschreven verwestering*”. Zoals reeds gesteld heeft verzoeker niet concreet aangetoond verwesterd te zijn of als dusdanig te worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Hij concretiseert ook niet nader welke gedragingen hij hier in het Westen stelt die door de taliban worden verboden. De Raad leest verder inderdaad in de EUAA, Afghanistan Country Focus van november 2024 dat verschillende bronnen melden dat sociale media worden gecontroleerd door de taliban en dat zij ook meeluisteren met telefoongesprekken van personen die vanuit het buitenland hun familieleden in Afghanistan bellen (p. 25). Gsm's worden ook wel eens uitgelezen aan checkpoints op zoek naar kritische berichten over de taliban. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker facebook en tiktok gebruikt (gehoorverslag CG, p. 8). Verzoeker legt geen verdere concrete informatie voor van posts, laat staan kritische posts over de taliban op sociale media. Hij toont op geen enkele wijze concreet aan dat hij louter omwille van het gebruik van facebook/tiktok dreigt te worden geviséerd door de taliban. Deze beoordeling dringt zich des meer op gezien verzoeker zijn eigen naam niet gebruikt. Voor facebook betreft het M.J. en voor tiktok S.a (CG, gehoorverslag, p.8).

Voor wat betreft het groter wordend probleem van onderrapportering gemeld door verzoeker wijst de Raad op het gestelde onder punt 2.

De Raad concludeert dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom, zoals hij beweert, riskeert te worden aangehouden door de taliban op de luchthaven of een checkpoint en vervolgens te worden gefolterd of vermoord.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij

nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn vrouw in Afghanistan (CG, gehoorverslag p. 6). Voorts gaf hij in het verzoekschrift aan dat zijn familie welvarend was, dat hij akkers had en dat hij een goed leven had in Afghanistan.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelds-incidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door te citeren uit een door hem niet nader gespecificeerd arrest van de Raad en simpelweg eraan toe te voegen dat hij de geciteerde overwegingen onderschrijft. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er heden actuelere en meer informatie voorligt dan in maart 2022. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij voor het opstellen van het verzoekschrift op 30 april 2024 niet beschikte over recentere informatie dan de informatie waarover de Raad in voormeld arrest beschikte. Hiermee lijkt hij eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”* in rekening wordt genomen. Alleszins heeft verweerder zoals reeds vaker gezegd een aanvullende nota neergelegd waarbij hij de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Hieruit blijkt niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt. De Raad zal niet ontkennen dat elk verzoek om internationale bescherming van een Afghaanse onderdaan met de nodige voorzichtigheid moet worden behandeld en dat hierbij rekening moet worden gehouden met de recentste bronnen, quod in casu.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. Kernvaststelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan door zijn betoog dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de situatie in de provincie Laghman. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker heeft bij deze kritiek, alleen al gelet op het voormelde.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

M. EKKA